

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej, v právnej veci žalobcu : **S. T., a.s.**, právne zastúpeného *JUDr. L. M., advokátkou, so sídlom v*, proti žalovanému : **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SLV-505/OLVS-2008 zo dňa 27.08.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/227/2008-32 zo dňa 04.05.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/227/2008-32 zo dňa 04.05.2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SLV-505/OLVS-2008 zo dňa 27.08.2008, ktorým minister vnútra Slovenskej republiky zmenil rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Prezídium Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Spravodajskej jednotky finančnej polície z 11. novembra 2004 č. PPZ-554-10/BOK-FP-2004, ktorým bola žalobcovi za nesplnenie povinností ustanovených v § 5 ods. 2 a § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uložená podľa § 13 ods. 1 zákona pokuta vo výške 50.000,-Sk tak, že výrok napadnutého rozhodnutia ministra vnútra znel, že podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z. povinnej osobe S. T., a.s., IČO X. (ďalej len „povinná osoba“) za porušenie povinností ustanovených v § 5 ods. 2 a § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z., ktoré spočívali v tom, že povinná osoba ako právnická osoba vykonávajúca zmenárenskú činnosť od 1.1.2001, t.j. od nadobudnutia účinnosti zákona č. 367/2000 Z.z. najmenej do 21.6.2004, t.j. do vykonania kontroly, nevykonávala vo svojej prevádzke zmenárni v P. C. C. identifikáciu podľa § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 367/2000 Z.z., ako

aj v tom, že povinná osoba za uvedené časové obdobie nevedela preukázať, že vykonávala odbornú prípravu svojich zamestnancov v súlade s požiadavkami zákona č. 367/2000 Z.z. a za dané obdobie nemala vypracovaný program vlastnej činnosti zameraný proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti v rozsahu ustanovenom v § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z., pretože v ňom absentoval prehľad foriem neobvyklých obchodných operácií, za čo uložil žalobcovi pokutu vo výške 50.000,-Sk.

Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku uviedol, že jeho úlohou bolo preskúmať zákonnosť aplikácie právnej úpravy na zistení skutkový stav, ktorej výsledkom bolo uloženie pokuty žalobcovi pre porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 2 a v § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o smernicu, ktorá podľa žalobcu obsahovala aj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti, súd sa stotožnil so záverom uvedeným v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, že žalobca nevenoval takú pozornosť smernici ako to vyplývalo zo zákona a vypracované pravidlá zamerané predovšetkým na predchádzanie a odhadovanie nepravých valút, ponúkaných zamestnancom žalobcu na výmenu. Ak sa obsah smernice dá považovať za program vlastnej činnosti žalobcu, potom výpočet neobvyklých spôsobov správania sa klienta pri výmene, ktorý žalobca označil zároveň za prehľad foriem neobvyklých obchodných operácií pri výmene v zmenárenskej činnosti, podľa názoru súdu nemožno považovať za dostatočne vyčerpávajúci pre naplnenie účelu zákona.

S ohľadom na široký okruh povinných osôb zákonodarca nemôže vymedziť všetky možné neobvyklé obchodné operácie, ku ktorým dochádza pri výkone tej ktorej činnosti, na ktorú sa zákon vzťahuje. Preto uložil povinným osobám vypracúvať a aktualizovať program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii, ktorý musí obsahovať prehľad takých obchodných operácií, ktoré sú pre danú oblasť z hľadiska zákona neobvyklé. Dostatočne podrobný prehľad takýchto operácií je osobitne dôležitý pri výkone zmenárenskej činnosti vo viacerých prevádzkach, ako je tomu u žalobcu, pretože na to, aby jeho zamestnanci vedeli na mieste samom vyhodnotiť obchodnú operáciu ako neobvyklú z pohľadu zákona musia mať k dispozícii zodpovedajúce a vyčerpávajúce usmernenie. Za také žalobcovu smernicu, orientovanú najmä na predchádzanie výmenám nepravých valút, nie je možné považovať. Preto ak žalovaný žalobcov program vlastnej činnosti nepovažoval za zodpovedajúci požiadavkám zákona postupoval v súlade so zákonom.

Krajský súd dospel k záveru, že identifikáciu klientov žalobca v kontrolovanom období nevykonával v súlade so zákonom v požadovanom rozsahu tak, ako to uvádzal i žalovaný, čo bolo potvrdené výsledkami kontroly v zmenárni žalobcu P. C. C., dňa 21.06.2004. Napriek tomu, že smernica ukladala zamestnancom povinnosť identifikovať klienta v prípade obchodu prevyšujúceho 1.000 EUR, bolo kontrolou preukázané, že ani táto povinnosť sa u žalobcu bežne nedodríava. Aký má byť postup zamestnancov žalobcu v prípade, že tá istá osoba v krátkych časových úsekoch po sebe ponúka na výmenu sumu do 1.000 EUR, sa smernica žalobcu nezmiňovala. V tejto kontrole bolo tiež preukázané, že žalobca nezabezpečoval ani odbornú prípravu svojich zamestnancov, ktorá vyplýva zo zákona, ale príprava zamestnancov bola zameraná len na rozpoznávanie pravosti valút.

Pokiaľ ide o odôvodnenie výšky uloženej pokuty, krajský súd bol toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že konaním žalobcu nebolo možné ustáliť výšku spôsobenej škody, žalovaný dostatočne vyhodnotil závažnosť protiprávneho konania žalobcu a vzal do úvahy nízky objem obchodných operácií uskutočňovaných žalobcom v zmenárňach, výška

pokuty, ktorá bola uložená na spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby bola dostatočne zdôvodnená a splňala svoju preventívnu i represívnu funkciu.

Pokiaľ ide o procesnú stránku vydania rozhodnutia treba uviesť, že žalovaný vydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote keďže v zmysle § 246d O.s.p. prvej hlavy piatej časti zákona, podľa ktorého súdy preskúmavajú v správnom súdnictve na základe žalôb alebo opravných prostriedkov, zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy „*ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miezd a vyšších územných celkov*“. Z uvedeného dôvodu potom je rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu č. SLV-505/OLVS-2008 zo dňa 27.8.2008, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 11.11.2004, bolo vydané v lehotách určených zákonom na uloženie pokuty za zistený správny delikt (§ 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z.).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátkou včas odvolanie. Namietal, že v zmysle § 13 zákona č. 367/2000 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže správny orgán uložiť pokutu do jedného roka, odo dňa keď porušenie povinnosti finančná polícia zistila, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo. Žalobca zaujal v minulosti stanovisko, v zmysle ktorého vzhľadom na skutočnosť, že kontrola vo veci bola realizovaná 31.5.2004 a 21.6.2004, uloženie pokuty rozhodnutím, doručeným žalobcovi 30.9.2008 bolo realizované po uplynutí zákonom určenej lehoty jedného roka. Uvedená argumentácia bola súdom prvého stupňa odmietnutá s poukazom na § 246d O.s.p., avšak bez bližšieho zdôvodnenia, súd zaujal názor, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo vydané v lehotách určených zákonom na uloženie pokuty za zistený správny delikt.

Žalobca tvrdil, že ust. § 246d O.s.p. spôsobuje neplynutie lehôt pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, po dobu priebehu konaní podľa piatej časti O.s.p. označenej ako správne súdnictvo. Na plynutie lehôt počas iných konaní (napr. konanie pred správnym orgánom a pod.) nemá vplyv a teda počas iných konaní tieto lehoty riadne plynú. Pokuta bola žalobcovi uložená rozhodnutím ministra vnútra SR č. SLV-505/OLVS-2008, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 30.9.2008. Z uvedeného je zrejmé, že od zistenia porušenia povinnosti (31.5.2004 a 21.6.2004) uplynulo viac ako 51 mesiacov, t.j. výrazne viac ako 12 mesiacov. Konanie podľa piatej časti O.s.p. trvalo od podania prvej žaloby, t.j. od 13.5.2005 do doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, č. k. 6 Sžo 96/2007 zo dňa 26.3.2008, ktoré bolo doručené žalobcovi 12.5.2008, t.j. 36 mesiacov. Aritmetickým odpočtom doby neplynutia lehôt 36 mesiacov od celkového času, ktorý uplynul od zistenia porušenia povinnosti viac ako 51 mesiacov, dosiahne sa hodnota viac ako 15 mesiacov t.j. hodnota presahujúca zákonom určenú lehotu 12 mesiacov. Ďalej namietal, že § 246d O.s.p. rieši lehoty pre zánik zodpovednosti a výkon rozhodnutia, nerieši lehoty počas ktorých je možné ukladať pokuty, keďže ide o osobitné právne inštitúty.

Žalobca ďalej poukazoval na svoju predchádzajúcu argumentáciu v konaní (argumentácia známa z minulosti), v ktorej žalobca neakceptuje názor súdu, podľa ktorého žalobca nemal vypracovaný svoj program vlastnej činnosti v zmysle § 6 ods. 1 zákona, teda, že žalobca nemal svoj program vypracovaný z hľadiska ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, pretože obsahoval údajne len pravidlá vykonávania zmenárenskej činnosti,

ďalej b/ žalobca je toho názoru, že stanovisko správneho orgánu aj súdu o nedostatočne vykonávanej identifikácii klientov. Identifikácia klientov bola u žalobcu vykonávaná v súlade so zákonom a dokonca aj nad rámec zákona. V smernici je jasne uvedená povinnosť identifikácie klientov a údaje klientov sa zaznamenávajú na tlačive, ktoré majú pracovníci v špeciálnom zmenárenskom programe, ktorý žalobca zaobstaral za účelom riadneho výkonu zmenárenskej činnosti. Správny orgán ani súd nešpecifikovali, ktoré konkrétne ustanovenie zákonom by bolo v súvislosti s identifikáciou porušené.

Pod bodom c/ odvolania namietal, že pokiaľ ide o zabezpečenie odbornej prípravy pracovníkov, záver správneho orgánu je nesprávny. Príprava bola zabezpečovaná prostredníctvom spoločnosti D., a.s., ktorá je akreditovanou organizáciou na vykonávanie školení pre pracovníkov zmenárne. Ďalej namietal vady postupu a rozhodovacej činnosti správneho orgánu s tým, že mu nebola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k podkladu a odôvodnené rozhodnutie považuje za nedostatočné.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 16.7.2010 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že spravodajská jednotka finančnej polície (ďalej len „SJFP“) uskutočnila kontrolu v sídle povinnej osoby dňa 31.5.2004, na základe poverenia riaditeľa SJFP č.p.: PPZ-554/BOK-FP-2004 zo dňa 21.5.2004. Kontrolou bolo zistené, že povinná osoba má v predmete činnosti zapísanú zmenárenskú činnosť, v zmysle ktorej je povinnou osobou podľa § 3 písm. e/ zákona č. 367/2000 Z.z. Povinná osoba túto činnosť vykonáva od 2.5.2000 t.j. povinnou osobou je od 1.1.2001.

Hlavným kontrolným zistením bolo, že povinná osoba nepredložila svoju smernicu č. 5/2001 pravidlá vykonávania zmenárenskej činnosti (ďalej len „program“) v takej podobe, ktorá by bola v súlade s § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. Povinná osoba nemala svoj program vypracovaný z hľadiska ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, ale na pravidlá vykonávania zmenárenskej činnosti vo vzťahu k rozpoznávaniu pravosti valút. Z uvedeného dôvodu v programe chýbala samostatná časť venovaná prehľadu foriem neobvyklých obchodných operácií. Ďalším zisteným nedostatkom bolo neplnenie povinnosti povinnej osoby v praxi, ktoré jej vyplývajú z § 5 ods. 2 písm. c/ a § 6 ods. 1 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. Išlo o vykonanie odbornej prípravy zamestnancov povinnej osoby v oblasti legalizácie príjmov z trestnej činnosti. Odborná príprava bola vykonaná prostredníctvom spoločnosti D., a.s., pričom táto spoločnosť tiež písomne potvrdila, že školenie zamestnancov S. T., a.s. nebolo vykonávané z hľadiska dodržiavania zákona č. 367/2000 Z.z., ale jeho obsahom bolo rozpoznávanie pravosti valút. Kontrolou bolo zistené aj to, že povinná osoba nevykonáva identifikáciu v takom rozsahu, ako to definuje vyššie citovaný zákon v ust. § 5 ods. 2 písm. c/. Po vykonaní kontroly v sídle povinnej osoby bola uskutočnená kontrolnou skupinou ešte kontrola zmenárenskej činnosti dňa 21.6.2004 v zmenárni P., ktorú prevádzkuje žalobca v P. C. C. Pri výmene 1.000 CZK na SKK bolo zistené, že zamestnanec zmenárne požaduje identifikačný doklad od zákazníkov iba v prípade výmeny USD, pričom tento zamestnanec ďalej uviedol, že napr. v prípade výmeny EUR do výšky 3.000 EUR denne si môže zákazník vymieňať peniaze aj anonymne, teda bez toho, aby bol zmenárňou identifikovaný. To znamená, že taktó si môže v uvedenej zmenárni teoreticky ktokoľvek v priebehu určitého obdobia napr. jedného týždňa zameniť minimálne 15.000 EUR bez toho, aby zmenárňa zaregistrovala zákazníka, teda bez jeho identifikácie. Uvedené kontrolné zistenie, ktoré svedčí o porušení ust. § 5 ods. 1 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z.z. bolo navyiac

doplnené aj o uvedenie zamestnanca zmenárne v tom zmysle, že ohľadom ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti nebol zo strany zamestnávateľa preškoľovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2, veta prvá O.s.p a následne po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej strane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 246d O.s.p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty, určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí u lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Podľa § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov pokutu podľa ods. 1 alebo 2 možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď porušenie povinnosti finančná polícia zistila, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Najvyšší súd konštatuje, že ust. § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z. obsahuje dve lehoty, subjektívnu jednoročnú lehotu a objektívnu trojročnú lehotu. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej lehoty tak porušenie povinnosti žalobcom bolo zistené 31.5.2004 a žalovaný správny orgán prvýkrát vo veci rozhodol dňa 11.11.2004 rozhodnutím č.p.: PPZ-554-10/BOK-FP-2004, teda v rámci jednoročnej subjektívnej lehoty. Toto rozhodnutie žalovaného bolo potvrdené druhostupňovým rozhodnutím o rozklade zo dňa 08.03.2005 č. 206-2005/00323. Na základe žaloby žalobcu rozhodnutie o rozklade zo dňa 08.03.2005 č. 206-2005/00323 bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžo 96/2007 zo dňa 19.05.2008. Rozsudok bol doručený Ministerstvu vnútra dňa 12.5.2008. Keďže rozhodnutie ministra vnútra o rozklade bolo vydané dňa 8.3.2005 je zrejmé, že v čase rozhodovania o rozklade uplynula subjektívna lehota, uvedená v § 13 ods. 3 zákona. Išlo o jednoročnú lehotu. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 96/2007 zo dňa 26.03.2008 však bolo zrušené iba druhostupňové rozhodnutie ministra o rozklade č. 206-2005/00323 zo dňa 08.03.2005 a vec bola vrátená žalovanému do rozkladového konania. Z tohto dôvodu prvostupňové rozhodnutie naďalej právne existovalo a existuje. Procesná podmienka administratívneho konania v § 13 ods.3 zákona č. 367/2000 Z.z., že pokutu možno uložiť do jedného roka zostala týmto zachovaná. **Subjektívna jednoročná lehota v § 13 ods. 3 zákona č. 367/2000 Z.z. svojou podstatou bráni tomu, aby správny orgán prvého stupňa zostal vo veci nečinný a vzťahuje sa k existencii rozhodnutia prvostupňového orgánu. Ak správny súd zrušil iba druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu, musí sa pri počítaní lehôt prihliadať na právnu existenciu prvostupňového rozhodnutia.**

Prvostupňové rozhodnutie bolo zmenené napadnutým rozhodnutím ministra vnútra č. SLV-505/OLVS-2008 zo dňa 27.08.2008, ktoré je predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že subjektívna lehota bola na rozhodnutie v zmysle § 13 ods. 3 bola preukázateľne zachovaná, keďže nedošlo k zrušeniu prvostupňového rozhodnutia a ani toto rozhodnutie iným spôsobom nezaniklo s účinkami ex tunc.

Čo sa týka trojročnej objektívnej lehoty tá v zmysle § 246d O.s.p. neplynula počas súdneho konania od začatia konania na Krajskom súde v Bratislave dňa 13.05.2005 (č. k. 2 S 172/05-29) do doručenia rozsudku odvolacieho súdu žalovanému 12.05.2008 (6 Sžo 96/2007).

Napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 27.08.2008, teda v rámci trojročnej objektívnej lehoty. Námietky žalobcu preto v tejto časti najvyšší súd hodnotil ako nedôvodné.

Čo sa týka argumentácie zostávajúcej v odvolacom konaní, tieto argumenty už boli uvedené v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými dôvodmi sa súd prvého stupňa vypořiadal, preto najvyšší súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. na tieto dôvody poukazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246 ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie **nie je** prípustné.

V Bratislave dňa 15. marca 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková